

Jedna

Mickey Cray nepracoval od té doby, co mu z palmy spadl na hlavu mrtvý leguán.

Leguán zmrzl za velkých mrazů, byl tuhý jako prkno a vážil tři a půl kila. Mickeyho syn mrtvého leguána zvážil na rybářské váze a pak ho dal do chladicího boxu za garáží k zelenině pro želvy.

To bylo až potom, co sanitka odvezla Mickeyho do nemocnice, kde doktoři řekli, že má vážný otřes mozku, a nařídili mu, ať se moc nenamáhá a hodně se šetří.

A k velkému překvapení ostatních se Mickey hodně šetřil. Šetřil se hlavně proto, že po zranění měl zdvojené vidění a silné bolesti hlavy. Ztratil chuť k jídlu, zhubnul o devět kilo, celý den se povaloval na gauči a díval se na televizní pořady o přírodě.

„Už nikdy nebudu jako dřív,“ postěžoval si svému synovi.

„Nech toho, tati,“ řekl Wahoo, Mickeyho kluk.

Mickey ho pojmenoval po Wahoo McDanielovi, který byl profesionální zápasník a taky hrál v obraně za Dolphins americký fotbal. Mickeyho syn si přál, aby se jmenoval Mickey ml. nebo Joe, třeba i Rupert, cokoliv, jen ne Wahoo, což je navíc taky druh mořské ryby.

S takovým jménem měl občas těžký život. Lidi z nějakého důvodu očekávali, že člověk jménem Wahoo bude hlučný a potrhlý, jenže Wahoo takový vůbec nebyl. Bylo mu jasné, že dokud nevyroste, nic s tím nenadělá, a pak měl v úmyslu zajít do soudní budovy v Cutle Ridge a říct soudci, že chce jméno změnit na něco normálního.

„Zas budeš v pořádku, tati,“ říkal Wahoo otci každý den ráno. „Jen vydrž.“

Mickey Cray se na něj vždycky z gauče podíval psíma očima a řekl: „Ať to dopadne, jak chce, jsem rád, že jsme toho pitomýho ještěra zbaštili.“

Jednou, to už byl táta z nemocnice doma, Wahoo mrtvého leguána rozmrazil a udělal z něj pepřový guláš, kterého se jeho máma prozívatelně odmítla dotknout. Mickey trval na tom, že sníst tvora, který mu udělal důlek do hlavy, je lék na duši. „Báječná medicína,“ předpovídal.

Ale leguán chutnal ohavně a Mickeyho bolesti hlavy se jen zhoršily. Máma měla velké obavy, chtěla, aby Mickey zašel ke specialistovi v Miami, ale on odmítl.

Mezitím volali lidé s nabídkami nové práce, ale Wahoo byl nucený je posílat k jiným chovatelům. Otec odmítal práci vzít.

Po škole Wahoo nakrmil zvířata a vyčistil klece a výběhy. Jejich pozemek za domem byl přeměněný doslova v zoologickou zahradu – byli tam aligátoři, hadi, papoušci, ptáci mynah, krysy, myši, opice, mývalové, želvy a dokonce orl bělohlavý, kterého Mickey vypiplal z malého ptáčete, když mu zabili matku.

„Zacházej s nimi královsky,“ poučoval Mickey Wahooa, protože zvířata byla značně cenná. Bez nich by byl Mickey nezaměstnaný.

Chlapci vadilo vidět svého otce tak nemocného, protože Mickey býval nejhouževnatější člověk, jakého kdy znal.

Když se blížilo léto, vzala jednou matka Wahooa stranou a pověděla mu, že bankovní konto už je skoro vyčerpané. „Jedu do Číny,“ řekla.

Wahoo přikývl, jako by to bylo docela normální.

„Na dva měsíce,“ dodala.

„To je dlouhá doba,“ připustil Wahoo.

„Je mi líto, mladíku, ale ty peníze vážně potřebujeme.“

Jeho matka učila mandarínskou čínštinu, což je neuveřitelně těžký jazyk. Velké americké firmy, které mají pobočky v Číně, najímaly paní Crayovou jako soukromou učitelku pro svoje nejvyšší šéfy, ale většinou své zaměstnance posílaly na kurz za ní na Floridu.

„Tentokrát chtějí, abych letěla do Šanghaje,“ vysvětlila svému synovi. „Mají tam nějakých padesát lidí, co se učili mandarínštinu podle nějakých nekvalitních levných nahrávek. Nedávno chtěl jeden z velkých šéfů říct ‚Hezké boty!‘, jenže místo toho vládnímu ministrovi oznámil, že má obličej jako bradavice na zadku. To není dobrý.“

„Už jsi řekla tátovi, že odjíždíš?“

„Na to se právě chystám.“

Wahoo vyklouzl ven, aby vyčistil Alici rybník.

Alice, samice aligátora, byla jedna z Mickeyho hvězd. Měřila skoro čtyři metry, vypadala jako nelítostný dravec, ale byla mírná jako zlatá rybička. Alice se za dlouhá léta své působnosti objevila před kamerou už mnohokrát. Měla za sebou devět celovečerních filmů, dva dokumentární snímky pro National Geographic, třídílný pořad o rezervaci Everglades pro Disney a televizní reklamu na exkluzivní francouzský pleťový krém.

Wahoo odstraňoval z hladiny spadané listí a větvičky, a Alice se zatím vyhřívala na břehu v blátě.

„Máš hlad, slečinko?“ zeptal se.

Alice rozevřela doširoka tlamu, uvnitř bílou jak čerstvě upředená bavlna. Některé zuby měla polámané nebo odštípnuté, špičky zelené od chaluh v rybníku.

„Zapomněla jsi dneska na zubní nit,“ usmál se Wahoo.

Alice zasyčela. Zvedl se a šel pro krmení. Když uslyšela skřípání kolečka, líně otevřela oči a zvedla velkou opancéřovanou hlavu.

Wahoo hodil aligátorovi do rozevřené tlamy celé ošukané kuře. Křoupání rozmraženého kuřete přehlušilo hlasy,

kteře k němu doléhalý z domu. Matka a otec „diskutovali“ o cestě do Číny.

Wahoo hodil Alici další dvě kuřata, zamkl vrátka a šel se projít. Když se vrátil, seděl jeho otec vzpřímeně na gauči a matka připravovala v kuchyni k obědu sendviče s boloňským salámem.

„Věřil bys tomu?“ řekl mu Mickey. „Chce odsud zmizet!“

„Jsme na mizině, tati.“

Mickeymu poklesla ramena. „Není to tak zlý.“

„Chceš, aby zvířata hladověla?“ zeptal se Wahoo.

Ukusovali sendviče a sotva promluvili. Když dojedli, paní Crayová vstala a řekla: „Bude se mi po vás stýskat. Nejradši bych nikam nejela.“

Pak odešla do ložnice a zavřela za sebou dveře.

Mickey vypadal jako ve snách. „Dřív jsem míval leguány rád.“

„Všechno se zase srovná.“

„Bolí mě hlava.“

„Tak si vezmi prášky,“ navrhl Wahoo.

„Vyhodil jsem je.“

„Cože?“

„Měl jsem z těch žlutejch pilulek zácpu.“

Wahoo zavrtěl hlavou. „To je neskutečný.“

„Vážně. Od Velikonoc jsem nebyl pořádně na velký.“

„Dík, že ses svěřil,“ řekl Wahoo. Začal dávat nádobí do myčky a snažil se přitom nemyslet na to, že jeho máma brzy odletí na druhý konec světa.

Mickey vstal a synovi se omluvil.

„Jsem sobeckej, já vím. Nechci, aby odjela.“

„Já taky ne.“

Následující neděli vstali všichni ještě před úsvitem. Wahoo odvěkl matčiny kufry do čekajícího taxíku. Když mu dávala pusu na rozloučenou, měla v očích slzy.

„Starej se o tátu,“ zašeptala.

A Mickeymu řekla: „Chci, aby ses uzdravil. To je rozkaz, rozumíš?“

Wahoo s otcem se dívali za odjíždějícím taxíkem. Otec vypadal opuštěně. „Je to, jako bych ji viděl odjíždět dvakrát,“ poznamenal.

„Jak to myslíš, tati?“

„Mám dvojité vidění, nezapomněl jsi? Tady odjíždí – a tady ještě jednou.“

Na tohle neměl Wahoo náladu. „Chceš k snídani vajíčka?“ Po jídle šli dozadu na dvůr, aby se postarali o vřešťana jménem Jacko, který byl zdrojem neustálých potíží. Tentokrát sundal zámek z klece, vylezl ven a začal poskakovat kolem a otravovat papoušky. Wahoo musel být opatrný, protože Jacko byl ničema. Vzal mandarinku a nalákal nevrlého primáta zpátky do klece, ale Jacko se mu ještě stačil zakousnout špinavým tesákem do ruky.

„Říkal jsem ti, aby sis vzal ty silné plátěné rukavice,“ huboval Mickey, když si Wahoo u dřezu zranění vymýval.

„Ty taky nenosiš rukavice,“ bránil se Wahoo.

„No jo, ale po mně nechramstnou jako po tobě.“

To byl nesmysl. Mickey byl pokousaný v jednom kuse. Bylo to riziko podnikání. Měl ruce tak zjizvené, že vypadaly jako neživé, jako gumová rekvizita na Halloween.

Zazvonil telefon a Wahoo ho zvedl. Otec se odlouдал zpátky na gauč a přepínal televizní kanály, dokud nenašel svůj oblíbený pořad o dešťových pralesích.

„Kdo to volal?“ zeptal se, když se Wahoo vrátil z kuchyně.

„Další práce, tati.“

„Poslal jsi je k Stiggymu?“

Jimmy Stigmore byl chovatel zvířete, který měl ranč na hoře v západním Davie. Mickey Cray Stiggyho dvakrát nemiloval.

„Ne, neposlal,“ řekl Wahoo.